Katoličkog grupa zatvorenika

Kaznionica u Lipovici - Popovača

Utorak, 02. 02. 2010. g.

SISAČKA BISKUPIJA

- biskupu mons. Vladi Košiću

Dragi biskupe,

po Božjoj providnosti, postali ste prvi biskup novoustoličene Sisačke biskupije, u kraju gdje niste rođeni ali ste već u njemu djelovali u teškim godinama rata. Znamo da ćete se u svojim molitvama posebno posvetiti promicanju duhovnih zvanja i izvršavanju drugih obveza u novoj biskupiji.

Molimo Vas da se u tim molitvama spomenete i nas zatvorenika iz Kaznionice u Lipovici-Popovača, koji smo u svojoj izgubljenosti potrebni Božjeg blagoslova.

Čestitamo Vam i želimo da, blagoslovljeni u svojoj dužnosti, vođeni Duhom Svetim, budete istinski predvodnik duhovne misli u svojoj biskupiji kao i šire.

Blagoslovio Vas svemogući Bog, Otac i Sin i Duh Sveti.

Katolička grupa zatvorenika

Kaznionice u Lipovici-Popovača

PISMO BISKUPU KOŠIĆU I

Prečasni,

na Vašem ustoličenju smo Vam već čestitali čestitkom koju Vam je predao vel. Josip Samardžija, naš i župnik župe Sv. Arkanđeo Mihael u Velikoj Ludini.

Znamo da ste i prije svog ustoličenja prionuli poslu koji je pred Vama kako bi nova, stara, biskupija bila na hvalu i slavu našeg Gospodina, pa ćemo Vam ovim pismom zadati i nove, ali, nadam se i slatke brige.

Pišem Vam ovo pismo ispred zatvorenika katoličke vjere ovdje u Kaznionici. Prije nekoliko dana smo osnovali svoju zajednicu, katoličku grupu, kako bi učvrstili našu vjeru u onima koji je imaju i pozvali na njezino slavljenje one koji se kolebaju ili su tu vjeru u vrtlozima života izgubili. Za sada smo krenuli sa svakodnevnima moljenjem Krunice, gdje nas je nekoliko, zatim s moljenjem Krunice prije mise, za koju smo dogovorili sa župnikom Samardžijom da bude najmanje jedanput tjedno. Na misi učestvujemo sa čitanjem molitvi vjernika koje sami sastavljamo te sa pjevanjem pjesama uz pratnju zatvorenika na gitari. Čitat ćemo i poslanice i možda ubaciti još koju pjesmu. Želimo da nam slavljenje Gospodina kroz svetu misu bude što radosnije i svečanije, ispunjeno našim aktivnim doprinosom. Tokom Korizme planiramo organizirati zajedničko moljenje Križnog puta. Htjeli bi dovesti neke goste, itd.

Do prije nekoliko tjedana nije bilo tako aktivno jer smo se mi zatvorenici "vrtjeli svaki u svojem krugu misli", "čučali u svojim pećinama", sa svojim problemima i nije bilo nikog tko bi nas malo "prodrmao", okupio. Ipak, i takvi slabi smo se ipak pokrenuli. I ja sam velik griješnik i obraćenik koji na putu obraćenja ima svesrdnu Gospodinovu pomoć.

Međutim, ono što sam kao zatvorenik i vjernik primijetio ovdje u Kaznionici a pogotovo u Zatvoru u Remetincu-Zagreb je to da Crkva nema organizirani pristup i program rada s nama zatvorenicima i pritvorenicima. Nas u Hrvatskoj, u svakom trenutku, ima otprilike oko 4500. Sve je prepušteno lokalnim župnicima koji uz svoje svakodnevne obaveze u svojim župama obavljaju i misna slavlja u lokalnim zatvorima i kaznionicama. I to je to.

Kao što sam vidio, održi se misa i to je sve. U Remetincu za 25 dana nisam ni išao na misu, mada sam 2 puta pismeno tražio da mi se omogući. I nikome ništa. Niti sam se ja nekome ispred Crkve o tome mogao potužiti da se za mene zauzme. Dobro, mise se održe i to je najbitnije nama vjernicima. No, nije svejedno koliko puta i kako.

Međutim, ono što me je ponukalo na veće i daljnje razmišljanje je jedan moj osjećaj po dolasku na izdržavanje kazne zatvora u Remetinec-Zagreb.

Prije odlaska na izdržavanje kazne, ja sam se u sebi pripremao u sebi da to sve izdržim kao jednu moju pokoru za puno velikih grijeha koje sam učinio u mojem životu. Nisam se bojao jer izdržavanje kazne zatvora bilo je najmanje što sam mogao dati Gospodinu za svoje grijehe. No, mislio sam da idem na mjesto gdje vlada zlo, gdje se ono "osjeća u zraku", pošto se na jednom mjestu nalazi sav ljudski ološ, otpadnici od zakona, od društva. Ali, doživio sam veliko iznenađenje. Nakon nekoliko dana boravka u zatvoru, umjesto da osjetim zlo, osjetio sam sasvim nešto drugo. Dobro, bilo je i neko zlo "u zraku", ali ono što sam puno jače osjetio bio je osjećaj da se nalazim na mjestu sa strašno puno izgubljenih duša. Mogao sam osjetiti tu izgubljenost, "napipati je". Kroz razgovore s ostalim zatvorenicima, kroz njihove poglede, držanje tijela, način hodanja na dnevnim šetnjama, itd. Prožeo me osjećaj, da je većina tih ljudi imala nekoga uza sebe u pojedinim trenucima života, kada su činili svoje životne gluposti, mnogi od njih ne bi bili u zatvoru.

Najgore što se običnom čovjeku može dogoditi, osim da izgubi vjeru u Gospodina, je da izgubi slobodu. Čak je i Bog, od samog početka, dao čovjeku slobodu izbora. I kada se čovjek nađe u zatvoru, on je zbunjen, izgubljen. Naravno, ima i zla, ima i ljudi koji nisu izgubljeni, barem to ne pokazuju. Ali unutra, u čovjeku, sasvim je drugačije. U svakome, bez iznimke. Samo, neki to priznaju a neki ne.

Mi zatvorenici smo otvoreni prostor za djelovanje. Imamo pitanja, tražimo pute. Nastojimo pronaći odgovore za budućnost kako bi krenuli nekim drugačijim životnim putem od dosadašnjeg.

Mnogi od tih ljudi nisu naučili dobivati dobro u životu, pogotovo ne besplatno. Jednom zatvoreniku sam dao patike. Nije znao kako reagirati, htio mi je platiti pa kada nisam ništa od njega htio onda me onako čudno pogledao. Drugome sam pomogao gurnuti kolica sa smećem.

Bio mi je zahvalan ali me i on zbunjeno gledao. Dok mi neki treći, kome sam posudio jaknu da je nosi dok ne dobije svoju nije, na moje pitanje da zašto ju češće ne nosi, doslovno odgovorio da nije u životu naučio ništa besplatno dobivati. A kad sam ga pitao da zašto ne dođe na misu, jer je prije bio u CENACOLU i stalno se molio te hodao na mise, rekao je da se sada ne nalazi u tome.

Eto, zato je zatvor mjesto gdje vjeru treba nuditi kao što je nekada činio veliki apostol i obraćenik Sveti Pavao. Vjeru u zatvore treba nositi, propovijedati i tražiti one koji hoće slušati.

Razgovaram neki dan s jednim zatvorenikom od nekih 60-65 godina. Priča mi o još nekoliko kaznenih postupaka koje ima u toku, gdje bi trebao dobiti još dodatnih 5-6 godina zatvora. Pokazuje mi papire, ostao je bez kuće, žena mu vani živi od socijalne pomoći. I kažem da se tu baš i ne da nešto učiniti. A on kaže da mu je teško pa si bar na ovaj način, kroz razgovor, malo olakša. A ja mu kažem "sretno, molit ću se za vas Krunicu." A on me onako iznenađeno pogleda, pusti smiješak i zahvali. Nisam ga vidio na misi ali ću ga probati nagovoriti da dođe. Jer, njegova duša je kao polje neizorano, polje pusto, u korovu životnih problema. Ali to polje je spremno da netko zaore po njemu brazdu i u tu brazdu stavi sjeme vjere koja će ga spasiti. A tko to drugi može nego netko po Gospodinu.

Mislim, da Crkva premalo čini kako bi "zaorala brazde u dušama zatvorenika i posadila sjeme vjere". Mi nismo ljudi vani, na slobodi koji stalno trče lijevo-desno, izgubljeni u svakodnevnim brigama. Mi smo tu, na jednom mjestu, i čekamo.

Znam da je zatvorski sustav dio državnog sistema i da, na žalost, KRIŽ nije baš omiljen gost.

Ali, nema tih zemaljskih vrata i čovjekovih tvorevina koje se, uz Božju pomoć, neće otvoriti. Gospodin kaže "zaištite i dat će vam se". Crkva mora imati svoj plan da nudi vjeru i evanđelju u zatvorima. Da, baš treba nuditi. Ako takav plan možda i postoji ja to do sada nisam primijetio. Kako i na koji način, nisam posve siguran, jer nemam nekih velikih znanja a i jedan dio života bio sam izvan vjere. Ali, ako mogu kojekakvi drugi sadržaji, kao što je joga, muzika, umjetnost, itd., tražiti svoj utjecaj na zatvorenike putem Ministarstva pravosuđa, onda svakako to može i Crkva. Jer se naša država i nema baš puno s čime pohvaliti u uspješnosti svojih penoloških programa i rad sa zatvorenicima po zatvorima.

Ono što ja znam i vidim da bi zatvorenicima dobro došlo jesu duhovne obnove. Na razne načine. Kroz proširene mise, predavanja, seminare, itd. Vi ćete znati što bi bilo najbolje. I dobro kaže župnik Samardžija da je on naš gost tu u Kaznionici i da će se u svemu prilagoditi našim potrebama. Međutim, ja isto tako znam da kada gost vidi da je domaćin zbunjen i ima nekih problema, da će ga pitati da li može što pomoći i na koji način, pa ako već vidi kako mu može pomoći, gost će domaćinu pomoći. Na misnim slavljima u zatvoru i u drugim prilikama koje treba pronaći, kada Crkva dolazi u goste, ona mora razgovarati, ispitivati, otvarati srca i duše, uviđati potrebe, nuditi pomoć, itd. I uvijek, i sve više će se ljudi okretati Gospodinu. a mislim da bi aktivnija uloga Crkve na tako plodnom tlu kao što je zatvor, spasila i obratila mnogo duša. Pa, dosta je i samo jedna koja će, ako se u potpunosti preobrati, potpomognuta Duhom Svetim, kao grudica snijega pokrenuti snježnu lavinu drugih dobrih duša, a one će čineći dobro i slaveći Gospodina rušiti sve zlo pred sobom, u svojem životu i u svojoj okolini.

Samo, mi zatvorenici smo Vam slabi a često je i naša vjera takva. Pa, konačno, zbog našeg pada, na razne načine, smo i tu u zatvoru. Zato trebamo Vašu pomoć. Naša Kaznionica je mjesto gdje zatvorenici dolaze i odlaze u svakodnevne živote. Ono što će tu otkriti o vjeri, kako će ju utvrditi, sve će to nositi doma u svoje obitelji, na posao, u svoju okolinu.

Dragi biskupe, malo sam otvorio srce i dušu. Ali, vjerujte mi, to je sve po nadahnuću Duha Svetoga, ne bih ja to mogao sam. Dva puta su mi i suze krenule na oči.

Vi ćete sve naprijed navedeno sigurno razumjeti a ja ću moliti Duha Svetoga da bude s Vama da pronađete najbolji put.

Ono što bih Vas na kraju htio zamoliti je da nas pokušate posjetiti koji dan, u tjednu, tokom ovog preduskrsnog razdoblja te da nam održite misu i da nas malo upoznate. I da nam u skoroj budućnosti organizirate, u dogovoru s župnikom Samardžijom, jednu adekvatnu duhovnu obnovu nekih od svećenika koji se unutar Crkve s time bave.

Eto, to mi je bilo i jest na duši.

Blagoslovio Vas Svemogući Bog, koji je Otac i Sin i Duh Sveti.

Za Katoličku grupu: Ivan Hudoletnjak

Ivan Hudoletnjak, Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana, 07.04.2010.g.

Dragi biskupe,

jako nas je razveselila Vaša čestitka povodom Uskrsa. Nadahnute Pavlove riječi i nas drže "otvorenih očiju". Hvala što smo Vam u mislima, jer nama zatvorenicima jako malo treba da bi se bolje osjećali.

Uspjeli smo dobiti odobrenje za postavljanje panoa gdje bi objavljivali razne molitve, naše obavijesti i druge sadržaje kršćanskog karaktera. Ali stalno oko svega "vodimo borbe". Pano nam je odobreno postaviti na II katu, gdje ne mogu ni invalidi ni teže bolesni zatvorenici a i puno je manje na vidjelu i drugim zatvorenicima. Baš sam jučer bio na razgovoru kod Upravitelja da

mu razložim zbog čega bi bilo dobro da pano bude dolje u prizemlju. Kada sam mu sve obrazložio, a pogotovo to da mi nismo "vjerski fanatici" u lošem smislu te riječi nego želimo pomoći zatvorenicima ali i Odjelu tretmana. Jer kada vjera spasi dušu onda je lakše odraditi i penološki dio tretmana. To sam mu zorno pokazao primjerom da neka dođe na misu, koja je svaku srijedu, pa će vidjeti, da od onih 20-25 zatvorenika koji tamo dolaze, nema s nikim nikakvih problema u svakidašnjem životu. Jer takvog zatvorenika, u većem i manjem dijelu usmjerava vjera koja ga ne uči ničemu lošemu.

U prilogu ovog pisma šaljem Vam i pismo koje sam napisao i biskupu Jezerincu pa da Vam ga ne prepričavam, sami ga pročitajte.

Ono što je molba prema Vama je to da nam pokušate, svojim autoritetom, dogovoriti jednu duhovnu obnovu. Jedno popodne. Već sam o tome razgovarao s fra Blaževićem, kad je bio kod nas u Ivancu prije mjesec dana. On je rekao da bi došao ali da to sve mora ići preko biskupa. A on baš ima dobru temu o negativnom utjecaju horoskopa, vračanja, magije i ostale alternative. A toga u zatvorima dosta ima odnosno, oni koji su u zatvorima su se s tim vani susretali. Krajem prosinca prošle godine pisao sam i fra Liniću i zamolio ga da, ako je moguće, ove godine dođe na takvu jednu kraću duhovnu obnovu kod nas u Lipovicu. Vjerojatno i vi imate nekoga koji bi nam mogao doći. Nešto ćete smisliti, jer ste blagoslovljeni po Duhu Svetomu.

O svemu tome razgovaramo i sa župnikom Josipom, ali znamo da je prepun obaveza oko svoje župe a i sam nam je rekao da se on sa svim slaže, da se možemo pozvati u njegovo ime odnosno ako koga imamo da ga može nazvati pa će se sve dogovoriti.

Evo, posebno Vas još jednom molimo da nešto smislite jer smo potrebni "žive Božje riječi".

U prilogu Vam šaljem i slike sa Vašeg zadnjeg posjeta, da ih imate za uspomenu.

Još bih Vam htio reći da sam Upravitelju dao i prijedlog da si u neki svoj plan stavi i osiguranje adekvatnog zasebnog prostora, kapelicu, samo za naše potrebe, koju bi sigurno mogli i vanjskim sponzorstvima urediti a i za početak smo mu dali prijedlog gdje se to može brzo realizirati. Vidjet ćemo što će dalje biti, jer to je neophodno za nas, a ne da se stalno selimo po kaznionici.

Kako se nas nekoliko svaki dan molimo Krunicu, molimo ćemo se i za Vas, za Božju milost i providnost u vođenje Biskupije. A Vi se sjetite ponekad nas kroz gornje prijedloge.

Blagoslovio Vas Svemogući Bog, koji je Otac i Sin i Duh Sveti

Ivan

PISMO BISKUPU KOŠIĆU III

Dragi biskupe Vlado,

ponovno sam osjetio potrebu da Vam napišem nekoliko riječi jer mi se svakodnevno događaju situacije, ili u glavi ili u zbilji, koje traže naše djelovanje u svjedočenju Gospodina zatvorenicima

u zatvorskom sustavu.

Do sada sam Vam napisao nekoliko rečenica o tome kakvo je duhovno stanje među zatvorenicima, onako kako sam ga ja , zatvorenik, doživio.

Sada ću Vam se na to nadovezati upoznajući Vas s konkretnim situacijama s kojima se sada mi zatvorenici-katolici susrećemo u Kaznionici a valjda je tako i u Kaznionici u Turopolju, ili je još gore.

Znači, od sobe od cca. 25 kvadrata za održavanje mise, uspjeli smo doći do one sobe gdje ste Vi održali misu.

Zatim smo tražili mjesto gdje bi svaki dan molili Krunicu i, u Korizmi Križni put, ali da to bude u prizemlju jer imamo jednog invalida u kolicima koji to želi a i nekoliko ljudi se teže kreće, sa štakama, pa im je veliki problem doći na II kat gdje imamo sobu za dušebrižništvo. A i u toj sobi ne smijemo staviti križ na zid jer je ta soba za sve vjere pa bi mogli druge povrijediti. Nismo uspjeli dobiti drugu sobu a nismo se ni htjeli, kao neka sekta, povlačiti po ''skrivenim kutevima' ' Kaznionice, tako da se taj invalid ne moli s nama jer ga je jako teško svakodnevno nositi s kolicima na drugi kat i natrag.

Vjerojatno niste primijetili ali ni ulaz u onaj objekat gdje održavamo mise nema ulaz za invalide, ali dobro, to je u prizemlju, pa te dvije stepenice ne predstavljaju problem.

Bio sam na razgovoru kod Upravitelja, g. Penića, i predložio sam mu da nam odredi jednu prostoriju koju bi mi uredili kao kapelicu, dolje u prizemlju. I postoji jedna jako lijepa i funkcionalna prostorija, baš za takvu namjenu, to je samostalna prostorija, s posebnim ulazom koji je prilagođen i invalidima. Sada se tamo igra stolni tenis, koji smo predložili preseliti u jednu drugu prostoriju.

Nadalje, zatražili smo za potrebe nas katoličkih zatvorenika, da nam se odobri postavljanje panoa kojeg bi uredili s katoličkim sadržajem, od križa i molitvi do obavijesti za misu i članaka ekumene.

Bilo je nam usmeno obećano da ćemo dobiti prostor na zidu u hodniku u prizemlju. Međutim, kada smo dali pismeni zahtjev, odobreno nam je postavljanje na drugom katu, na zidu kraj ulaza u dušebrižništvo. Neki ljudi, katolici, koji bi to željeli pogledati, zbog zdravstvenih ograničenja, ne mogu gore, a gore ne dolaze i ni mnogi drugi zatvorenici, "kršćani", koje smo htjeli sa sadržajem panoa "piknuti i probuditi" sav materijal za pano donio sam od kuće, tu su ga izradili zatvorenici uz podršku civilnih poslovođa. I nismo ga gore postavili, stoji već skoro mjesec dana, zatražio sam razgovor kod Upravitelja. On me primio te sam mu objasnio da mi nismo nikakva sekta, da nismo ekstremisti koji će nekoga" vući za rukav", nekoga vrijeđati i napadati, nego želimo na jednom mjestu osmisliti sadržaj koji će, osim kršćanskih vrijednosti, širiti i jačati i općeprihvaćene ljudske i društvene vrijednosti. Dao sam mu i pismo koje sam pisao biskupu Jezerincu, da vidi koliko Crkva može pomoći u pozitivnom i uspješnom penološkom tretmanu zatvorenika.

On se onda složio da je to sada malo drugačije prikazano nego što su njemu prije toga prezentirali te da mu neka pripremim i predam izgled panoa i sadržaj koji bi išao na pano pa će on to ponovno pregledati i odlučiti da li će nam odobriti postavljanje panoa u prizemlju zgrade.

Sve sam to napravio i predao pa sada čekamo što će Upravitelj odlučiti.

U zadnjih nekoliko mjeseci imamo misu svaki tjedan, plakati su na 5 mjesta u Kaznionici, prije mise 5-10 zatvorenika moli Krunicu, svaki dan 3-5 zatvorenika moli Krunicu i Litanlije Majke Božje u 17.45 sati. Kroz Korizmu se svaki dan molio i Križni put. Mole se i osobne molitve po sobama i dvorištu, u šetnji, razgovara se o kršćanskim temama, čita se literatura kršćanskog sadržaja. Mi osjećamo da se RAZINA DUHA u Kaznionici digla. A ta nova, viša, razina Duha pogodila je i dobro i zlo. Dobro se manifestira dobrim ali zlo se osjeća ugroženo i manifestira se lošim preko nekih ljudi. Zatvorenika i zatvorskog osblja. Puno sitnih pakosti.

Ali to je nama drago jer znamo da smo na dobrom putu. "Stavili smo crva u kamen". Kada sam ja došao u Kaznionicu, u njoj nije bilo križa. Ni na misi. Onda sam ga ja donio od kuće i svaki put ga donesem na misu. Jednog smo nacrtali na panou. Već su dva. Još ga sanjamo vani, na kapelici.

Ono što Vas molim, dragi biskupe, je da nam pomognete oko gore navedenih stvari, pogotovo oko kapelice. Da dođete ponovno kod nas da sve to vidite i čujete pa da onda sami procijenite

što bi trebalo a što bi se dalo napraviti.

Isto tako Vam predlažem da si razmislite da za potrebe tri zatvora i kaznionice, u Lipovici-Popovača, Turopolju i Sisku, odredite unutar Biskupije jednog kapelana, mladog i poletnog, koji bi bio pomoć lokalnim župnicima i koji bi onda bio osnovna tehnička veza i prema Nadbiskupiji a posebno prema Ministarstvu pravosuđa preko kojeg ide dobivanje dozvola za održavanje svih tribina, duhovnih obnova i dr. Radi se o cca. 700 zatvorenika na tri lokacije.

Ja sam u toku izrade mojeg prijedloga programa rada crkvenih službi u zatvorskom sustavu. Ta ideja proizašla je iz mojih osobnih iskustava pri izdržavanju moje kazne zatvora, plod je mojeg obraćenja a preslikava sve silne potrebe zatvorenika koje sam upoznao kroz svakodnevne razgovore s njima ovdje u zatvoru, vidjevši razne slučajeve životnih tragedija, izgubljenosti i problema zatvorenika. Isto tako, taj program bit će rezultat mojeg dubokog uvjerenja da Crkva ima sve kadrovske, organizacijske i materijalne uvjete a pogotovo pomoć Duha Svetoga, da obrati i promijeni ali i uzdigne duše mnogih zatvorenika a sve radi toga da po izlasku iz zatvora budu kršćani u pravom i istinitom smislu te riječi, kako su primili na krštenju.

To sam nazvao KATOLIČKA PENOLOGIJA.

Zatvorenici u zatvorskom sustavu trebaju jači, organiziraniji pristup Crkve. U ovom trenutku ona premalo čini za njih.

Snagu u svemu tome mi pogotovo daju stalni napadi zla na Crkvu i mislim da tu Crkva griješi jer se dade uvući u polemike gdje se onda ona brani, što zlo jedva čeka, umjesto da udvostruči svoje akcije na svim područjima svojeg rada i poslanja kao što je i zatvorski sustav, pa bi se onda to zlo moralo braniti.

Osjećam, po nadahnuću Duha Svetog, da sam na pravom putu, taj put mi je određen i ja neću stati dok ne napravim ono što osjećam da moram.

Sa 28.05.2010.g. sam dobio uvjetni otpust iz Kaznionice, tj. preostala tri mjeseca ću kaznu izdržavati kod kuće. No, to ne znači da ću onda stati sa svojim radom. Baš naprotiv, onda ću

imati veće mogućnosti pa ću nastaviti i s onim što se započelo ovdje u Kaznionici a i u ostalom.

Evo, nadam se da mi nećete zamjeriti na ovom, možda predugačkom, pismu. Ako smatrate da je nešto od svega navedenog dobro, dođite, čujte nas.

Blagoslovio Vas dragi Bog.

Ivan Hudoletnjak

Lipovica-Popovača, 02.01.2010.g.

Dragi Velečasni,

evo, već 2-3 tjedna se spremam, ili da Vam napišem pismo ili da nekako dođem do Vas na ispovijed. Kako sam tek sad pred Božić dobio prvu mogućnost dolaska kući, mislio sam da ću Vas uspjeti uloviti da me ispovjedite. Ali, iz raznih razloga nisam uspio. Kako se nisam uspio ispovjediti ni ovdje u Kaznionici jer ovdašnji župnik rjeđe dolazi, to Vas evo odmah molim da li bi me mogli ispovjediti ovu nedjelju, 10.01., oko 10.30 sati, pred misu, jer bih ja negdje oko 10.15

sati došao doma. Ako može, molim Vas da to javite mojoj ženi Anici na njezin mobitel broj 099 303 765 ili ujutro na posao broj 771 850. Radi od 7.30 do 15.00 sati.

Ako ne, onda ću Vam već javiti jer ću ovu nedjelju doći doma na 12 sati izlaska a ne znam kada ću točno opet doći doma.

Jučer sam bio doma, kao izlaz za Novu godinu, pa sam planirao doći k Vama oko 10.30 sati da me ispovjedite ali je taman u to vrijeme došao kod nas šogor čestitat Novu godinu. Tako sam samo sa suprugom došao na misu. To je sve po Božjoj volji, jer Vam inače ne bi napisao ovo pismo. Imao sam osjećaj da ste me primijetili na misi i kao da ste mi imali nešto za reći. Možda me i osjećaj prevario. No svakako da u ispovjedi imam što reći ja Vama.

Jučer navečer, kao i svaku večer, nazvao sam suprugu da ju pitam da li ste bili na blagoslovu kuće i ako niste, da s Vama onda sutra dogovori moju ispovijed za nedjelju. Međutim, supruga mi je rekla da ste bili odmah ujutro. Izgleda da je stvarno Božja volja da Vam napišem i pošaljem ovo pismo pa sam ga onda ja i odlučio napisati. Poslat ću Vam ga u ponedjeljak i nadam se da će te ga dobiti do petka.

Ja sam Vam, Velačasni , veliki grješnik i obraćenik. Neću Vam o tome pisati ovdje u pismu nego Vam šaljem nekoliko svojih članaka koje sam napisao ovdje u zatvoru za naš zatvorski list ZLOĆKO. Neki će biti objavljeni neki ne. Šaljem Vam ih zato da me upoznate mene, dio mojih grijeha i dio mojeg obraćenja a navodi iz članaka su Vam potpuno istiniti.

Čuo sam i vidio da ste pokrenuli našu župu i da planirate puno posla. Ja sam još prije ovdje u zatvoru razmišljao da ću se po povratku iz zatvora pokušati uključiti i na razne načine pomoći Vama u radu i u vođenju župne zajednice.

Bog mi je učinio velike milosti u zadnjih godinu-dvije i još uvijek mi ih čini. Duh Sveti mi je dao puno darova a ja sam ih u životu samo tratio. Zbog svih promjena koje doživljavam, a jako, skoro svaku večer, se molim Gospodinu da mi dadne snage, mudrosti i ustrajnosti na tom putu moje promjene, odlučio sam da ću Božje darove, koje sam dobio, koristiti što je više moguće, za djela za koje su i oni namijenjeni.

Istina, ne znam točno što i kako. I moja supruga kaže da neka najprije dođem doma pa bumo onda vidjeli kako dalje. Ali sam čvrsto uvjeren da će me Duh Sveti voditi kao što me već vodi. Izvršavanjem i korištenjem dobivenih darova pomoći ću i Vama, koliko ćete me trebati, na razne načine, u Vašem vođenju naše župne zajednice za čije vođenje za sada dobivate same pohvale.

Vi imate jedan poseban status kod Duha Svetoga i mislim da on s Vama ima velike planove. I ja ću se večeras pomoliti za Vas.

Evo, sada se nalazim u posebnoj sobi za dušebrižništvo, sam. Tu se već više od tri tjedna svaku večer molim. Molitve Sv. Brigite, Krunicu, molitve anđelima, molitvu za ozdravljenje od fra. Pavića i molitvu Duhu Svetomu. Htio bih animirati i druge zatvorenike da zajedno molimo ali mi baš neide ta animacija. Ako imate koji savjet ili molitvu, pošaljite mi .

Moja adresa – Ivan Hudoletnjak, Odjel I

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Lipovečka 22

44317 Popovača

Bog Vas blagoslovio.

Ivan

Ivan Hudoletnjak, Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana, 15.02.2010.g.

Dragi župniće, dragi Zorane,

nakupilo se u meni materijala i za drugo pismo koje Vam evo pišem i šaljem. Već ćete pomalo sa strahom otvarati moja pisma jer u svakom od njih imam nekakove zahtjeve i prijedloge koji Vas tjeraju na razmišljanje pored svih Vaših svagdašnjih briga i obveza. No, ja Vam ova moja pisma ne bih ni pisao da Vas ne doživljavam kao vrlo otvorenu i dragu osobu koja me u svojim propovijedima i na svojim misama uvijek nečim dirne.

POŠTO TAKO LIJEPO PROPOVIJEDATE ONDA BI SVAKAKO TREBALI ORGANIZIRATI I VODITI DUHOVNU OBNOVU VJERNIKA I OSTALIH POTREBITIH NAŠEŽUPE.

Ja odmah "u glavu". E sad, kaj to znači, zašto sam to napisao…

Počet ću od sebe i svojeg duhovnog stanja. Po prirodi sam, hvala Gospodinu, osoba koja razumije i voli pomagati drugim ljudima. Takav sam bio i kada sam bio daleko od Gospodina. Po mojem obraćenju stalno sam tražio "živu riječ", svjedočanstva o Božjoj prisutnosti među nama i sam ju doživljavajući. Tražio sam i čitao literaturu, gledao filmove takvih sadržaja. Pogotovo ovdje u Kaznionici gdje sam jednostavno "izbombardiran" od drugih takvom literaturom, pogotovo od moje referentice gđe. Sučić.

A ja stalno osjećam potrebu da utješim druge, da im kažem neku riječ koja im nedostaje, da im možda "rastjeram maglu" u njihovim mislima kako bi uspjeli sami pronaći neki svoj novi životni put ili da poprave svoj sadašnji životni put i krenu dalje u životu.

Ono što posebno tražim u svim tim knjigama, Bibliji, molitvama, jesu riječi i rečenice koje bi mogao govoriti drugima, nevjernima, malovjernima, slabovjernima, izgubljenima, kako bi ih natjerao da razmišljaju o Gospodinu, o nadi koju nam je dao. Da ih dovedem pred početak puta prema Gospodinu ili da im barem probudim dušu jer sa probuđenom dušom sami će pronaći početak puta. I dok o tome govorim i mislim, stalno su mi na pameti neki od mojih prijatelja, neki od moje rodbine koji su dalje od Gospodina.

Jer, često raspravljam s njima o vjeri ili dotičem tu temu, i uvijek mi je ponestajalo riječi, rečenica s kojima bi ih mogao pogoditi u srce i dušu da tamo ostanu kao "crv u kamenu".

I tako sam čitajući razne knjige vjerskog sadržaja dobio i jednu knjigu "Susret sa živim Bogom" od Tomislava Ivančića. Dao mi ju je poznanik iz Kaznionice. A s njim sam se zbližio na neuobičajan način. Upoznali smo se u Kaznionici jer smo bili kod isto referenta. Pa je onda on dobio gripu, ležao je, a ja sam osjetio potrebu da mu odnesem mandarine i limun. Pa sam mu onda dao čitati prekrasna "Svjedočanstva Glorie Polo". Onda mi je jednom, onako u razgovoru, rekao da nije dobro jer su mu ženi otkrili neku izraslinu, pa obavlja pretrage. Pa sam se ja počeo svaku večer moliti za ozdravljenje njegove žene, obećavši si sam sebi da ću to činiti do dana kad doktor ne odredi točnu dijagnozu i način liječenja. To još traje. To sam rekao i njemu pa sam mu čak dao i molitvu, koju molim, da je moli i on. Tada mi je on jednog dana donio tu knjigu. Bila mu je kod kuće pa mu ju je žena donijela.

Rekao je da je to prava knjiga za mene i da će mi se sigurno svidjeti. I tako sam ja počeo čitati tu knjigu. I prvih 20-30 stranica išlo je lako. Ja sam si inače uzeo običaj da si, iz svake knjige koju čitam, zapisujem u posebnu bilježnicu misli ili rečenice koje me dirnu, za koje mislim da su važne i da će mi trebati.

Tako sam i tu počeo. Međutim, najedanput nisam stigao sve zapisati jer bih trebao sve zapisati tj. počeo sam prepisivati knjigu. Nisam mogao ni brzo čitati jer me svaka rečenica tjerala na razmišljanje. Sve mi je bilo važno. A za takvo čitanje trebao sam potpuni mir a to je teško naći ovdje u Kaznionici. I tako sam 2-3 puta probao čitati pa nije išlo. Onda sam ostavio knjigu 10-15 dana pri miru. Čitao sam nešto drugo. Onda ju ponovno jedan dan uzmem na čitanje. Pa opet nije išlo glatko kao kod drugih knjiga. Jer kod drugih knjiga odmah na početku "uhvatim ritam" ili odmah zaključim da ta knjiga nije za mene, da mi iz raznih razloga ne odgovara. Takvu knjigu bi odmah vratio. Ali ova knjiga me konstantno privlačila ali sam se od nje odbijao kao valovi od obale, jedanput jače a jedanput slabije.

I kad sam ju onaj dan uzeo, nakon 10-15 dana, da ju nastavim čitati, počnem ju okretati.

Nedostajao mi je "ulaz u knjigu". I onda pogledam otraga u sadržaj. I otvori se ona na stranici gdje je bio sam naslov "KAKO DO SUSRETA Upute za voditelje seminara za evangelizaciju Crkve".

Pa počnem čitati redom. "Kako do susreta…". Pa "1. Četverodnevni seminar". Pa "2. Osmodnevni seminar". Pa "3. Provedba katekumenata kroz tromjesečni rad u skupini ili KAKO POSTATI DOBAR VODITELJ SEMINARA".

I TEK TADA MI SE SVE OTVORILO.

Nekoliko puta sam to pročitao. I onda mi je po glavi počela hodati slika našega Župnog dvora, Vas kako propovijedate sa živim pokretima ruku, veselim licem i sjajnim očima, vjernicima kako Vas slušaju u nekoj prostoriji. U svemu tome sam bio i ja prisutan ali se nisam točno vidio. Kada sam sve to doživljavao ispunjalo me neko zadovoljstvo. Kao da Gospodin u svemu tome "ima posla" za mene.

I SVE MI JE POSTALO JASNO. EVANGELIZACIJA VJERNIKA NAŠE ŽUPE. VI, KAO IDEALNA OSOBA ZA TO I JA DA VAM U SVEMU TOME POMOGNEM.

Svaka tri mjeseca 15-30 vjernika, jedanput ili dva puta tjedno po 2-3 sata. Ma, sad kada Vam to pišem ispunja me DUHOVNO ZADOVOLJSTVO, OSJEĆAM PUNINU.

I još Vi u nedjelju na misi kažete da će fra Blažević od 26-28. veljače održati u našoj župi duhovnu obnovu. Idealna prilika da sve vidite, "snimite". Tu duhovnu obnovu, ako možete organizirati, treba snimiti.

A za taj vikend nemam više dovoljno sati izlaska za dolazak kući. Ali ću sada u četvrtak tražiti da mi daju proširenje sati kako bi mogao doći u subotu, 27., doma i prisustvovati bar jedan dan toj duhovnoj obnovi. Pogotovo što mi je moja referentica gđa. Sučić nahvalila fra Blaževića kao vrsnog duhovnika Isusovačkog reda. A ako dođem, onda ćete mi omogućiti da se upoznam sa fra Blaževićem i da ga nagovorim da dođe kod nas u Kaznionicu na jednu duhovnu obnovu. Ako dobijem izlazak ja se evo nudim, ukoliko Vam je to potrebno, da budem domaćin za večeru u tu subotu ili za nedjeljnji ručak. Baš sam se raspisao.

I EVO, TO JE TO.

Ako ne krenete sa predloženim prije mog izlaska iz zatvora, ja ću Vam biti svakodnevno dosadan kad izađem iz zatvora. Vi ste idealna osoba za to. Bog Vas je obdario ŽIVOM RIJEČJU.

Tu Vam šaljem i kopiju onog što piše u knjizi.

Evo, ja sam sve rekao. Ne ja, DUH SVETI po meni.

Na kraju, pozdrav od mene i blagoslovio Vas Svemogući BOG, OTAC i SIN i DUH SVETI.

Ivan

Ivan Hudoletnjak Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana, 22.02.2010.g.

Dragi župniće, dragi Zorane,

Evo, sada ću biti kratak. Prije 10-tak dana poslao sam novoustoličenom biskupu Sisačke biskupije, pod koju spada naša Kaznionica, jedno pismo. Pismo Vam šaljem u prilogu te Vas molim da ga pokažete pateru kada dođe na duhovnu obnovu. A sve iz razloga da vidi moje osjećaje vezane uz duhovne potrebe nas zatvorenika. Moja molba je prema Vama da ga nagovorite da nam dođe u Kaznionici održati jednu misu i uz to duhovnu obnovu. Ako će moći onda će se pronaći i put. Pismo Vam šaljem samo iz tog razloga da ne moram više ponavljati

sve što sam tako lijepo objasnio biskupu Košiću. Ja sam uspio dobiti izlaz u nedelju, 28., pa ću doći na misu u 11.00 sati. Nakon mise ću Vas potražiti da me upoznate sa paterom i da vidim da li postoji mogućnost da on dođe do nas. Snimite duhovnu obnovu.

Blagoslovio Vas Svemogući.

Ivan

Ivan Hudoletnjak, Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana, 02.03.2010.g.

Dragi Zorane, dragi župniće,

evo, otpisujem Vam odmah na Vaše pismo. Prošlo je pola sata kako sam dobio Vaše pismo. Kada mi je pravosudni policajac uručio Vaše pismo, bili je lijepo vrijeme pa sam sjeo van na klupu, pod jednu čempresu i pročitao Vaše pismo. Prvo sam ga čitao kao i svako drugo pismo ali sam odmah na početku osjetio puno iskrene ljubavi. Kada sam ga pročitao do kraja onda sam najedanput "skužio" što ste mi napisali. JA DA VODIM "EVANGELIZACIJSKU ZAJEDNICU"… No, nisam se uplašio ili nešto slično, nego sam se ispunio srećom i zadovoljstvom jer iznutra osjećam već neko vrijeme, 3-4 mjeseca, da sve što sam doživio i doživljavam u svojoj vjeri u Gospodina, želim podijeliti s drugima, sa svakim koji me hoće slušati.

A ZAMISLITE, kada sam u jednom dahu pročitao Vaše pismo, čujem iznad sebe grlicu kako se glasa. Dignem glavu i pogledam ispred sebe, na 10-tak metara od mene, u travi, oko drveta, igraju se dvije grlice. Ona grlica iznad mene i dalje se glasala pa mi je nešto govorilo da pogledam gore. A ono gore još svije grlice ali u "ljubavnoj igri" letenja i skakanja.

NE ZNAM, PALO MI JE NA PAMET U TOM TRENUTKU DA JE SAM ŽIVI DUH SVETI OKO MENE. Osjećao sam kao da mi govori. "EVO, TO JE TVOJE POSLANJE, U TOM PISMU JENAVEDENO ŠTO JE TVOJE POSLANJE, TU JE ODGOVOR NA TVOJE PITANJE O TOME ŠTO JE TVOJE ŽIVOTNO POSLANJE…"

Onda sam u jednom trenutku pomislio pa kako ću ja to? A onda, skoro u istom trenutku, MA HOĆEŠ, UZ POMOĆ DUHA SVETOGA, KOJI TI JE DAO SILNE DARE, ON ĆETE VODITI. I odmah sam pomislio "Moram si sjesti i staviti na papir kakve i kolike mi je dare dao Duh Sveti, da vidim što i kako moram s njima".

NIKAD NISAM DOBIO LJEPŠE PISMO, tako sam se osjećao.

Sa svima ću ga podijeliti. Evo, već sam ga dao jednom zatvoreniku, pripadniku PENTEKOSTALNE CRKVE, koji se jako moli i doživljava Krista i Duha Svetoga kroz svoje molitve. On je meni donio prospekt "Evanđeoska crkva", jer sam ga bio pitao kakva je to njegova crkva, a ja sam njemu dao Vaše pismo. U međuvremenu, dok Vam ovo pišem, on se vratio i dao mi natrag Vaše pismo i kaže "Super. SRETAN SAM ZBOG TEBE… A ZAŠTO NE BI TI UPISAO TEOLOŠKI FAKULTET ZA LAIKE. TI SI BAŠ ZA TO." Ja mu kažem da kuda je sad on krenuo, kakav fakultet sa 48 godina. A on kaže "pa, kakve su ti to godine. Ništ. A što se tebe tiče TI NI NE ZNAŠ ŠTO TI SE DALJE U ŽIVOTU SPREMA. VIDJET ĆEŠ." I onda je otišao.

Evo, sada sam stao s pisanjem. Moram se malo prošetati JER MI JE OVO PREVIŠE SVEGA ODJEDANPUT.

Prošlo je 10 minuta, šetnja je gotova zato što mi je nešto sinulo. PROBAJTE MI SAZNATI DA LI SE NEGDJE U HRVATSKOJ MOŽE STUDIRATI TEOLOGIJE ZA LAIKE VANREDNO,ONAKO DA SE NE MORA BITI CIJELI TJEDAN NA PREDAVANJIMA. I KAKO TO IDE. AKO TOGA NEMA ONDA MI POGLEDAJTE KAKO TO IDE REDOVNO. Ako možete pribaviti i kakvu dokumentaciju da ja to vidim. A imam završeni Pravni fakultet, 1987.g., pa se možda i prizna koji predmet.

Ali nemojte o tome nikom govoriti. Ivanec je mali grad. A da sada to sazna moja supruga o čemu sda ja razmišljam, ne znam što bi kazala. I ovako joj je teško, ja u zatvoru a djeca u Zagrebu.

Neki dan mi je kazala da me ona u tom mome vjerskom preobraženju ona ne može pratiti TE SE ONDA, KADA JOJ NEKE STVARI PRIČAM, OSJEĆA KAO LOŠ VJERNIK.

Ako što pronađete, doći ću u nedjelju, 07.03. na misu pa ću Vas počekati poslije mise.

Znate, da sam već neko vrijeme pratio katoličke novine koje su mi bile dostupne da možda negdje pronađem kako bi ja MOGAO SLUŽITI GOSPODINU PREMA CRKVENIM REGULAMA.Hodala mi je po glavi moja vlastita konstatacija da bih ja, da sam to prije osjetio, bio DOBAR ŽUPNIK.

I ZAMISLITE, SVE OVO U SAT VREMENA.

EVO, NEĆU DALJE. Još da Vam samo kažem da je biskup Košić, takoreći odmah reagirao na ono moje pismo, nazvao je župnika Josipa u Veliku Ludinu da mu kaže da hoće da sada u srijedu, 03.03., dođe u Kaznionicu i održi nam misu. HVALA GOSPODINU…

Blagoslovio Vas Svemogući Bog…

Ivan

PS. BOGU JE SVE MOGUĆE, ON ČINI ŠTO JE NJEMU DRAGO…

Zamislite, prije cca. mjesec dana mi je došla rečenica i moja molitva koja od onda stoji napisana ispred mene na stolu "POSLUŽI SE SA MNOM, GOSPODINE… I DAJ MI SNAGE".

A od nedjeljne propovijedi patera Josipa "trnci su me prošli" na njegove riječi "NE MOGU DA ČEKAM… UMRIJET ĆU". U smislu da je toliko toga u njemu što mora reći. To sam si jako zapamtio jer se i ja tako osjećam.

Ivan

U Lipovici. 22.03.2010.g.

Dragi Zorane….

Pišem Vam novo pismo jer sam shvatio da, dok sam ja u zatvoru, to je najbolji način komunikacije između Vas i mene. Događaji i razmišljanja koje bih Vam želio ispričati se množe a moje vrijeme boravka doma je kratko. Da, ja svaki put u nedjelju dođem na misu ali nekad u 8.00, nekad u 9.30, a nekad u 11.00., ovisno i o povratku u Kaznionicu i o obvezama prema obitelji. Prije 2 tjedna i jučer u nedjelju, 21.03., pokušao sam Vas naći ali nisam uspio.

Tako sam zaključio da je najbolje još ta, nešto više od 2 mjeseca, pisati Vam pisma a i Vas molim ako imate kaj za mene da ml napišete pismo i pošaljete.

Jedino Vas molim, ako je moguće, da si splanirate da dođete kod nas na ručak 25.04., u nedjelju poslije mise, jer mi je 26.04. rođendan pa ću u nedjelju za ručak ispeći roštilj a obećali ste ćete jedanput doći na roštilj. Poziv vrijedi i za kapelana. Bit će samo moja dva brata s obiteljima pa bi mi bilo drago da dođete. Oni i nisu prečesto u crkvi pa će ih Vaša prisutnost na to potaći.

Da, gore sam spomenuo da još moram biti u Kaznionici nešto više od 2 mjeseca tj. Povjerenstvo za uvjetni otpust mi je odredilo datum 28.05. kada izlazim na uvjetnu slobodu te ću preostalih 3 mjeseca kazne izdržavati kod kuće, na uvjetnoj slobodi. S time sam vrlo zadovoljan.

Za to vrijeme, imam tu u Kaznionici puno posla. U prilogu ovog pisma šaljem Vam pisma koja sam poslao fra Paviću i biskupu Jezerincu. Pa, da se ne ponavljam, pažljivo ih pročitajte pa ćete vidjeti zašto kažem da još imam puno posla ovdje u Kaznionici.

Evo, baš sam malo prije predao molbu za razgovor s Upraviteljem Kaznionice da mu sve objasnim koliko vjera može pomoći u adekvatnom penološkom tretmanu zatvorenika.

Povod je što nam pano naše katoličke grupe zatvorenika nisu odobrili postaviti u prizemlju, gdje je dostupan svim zatvorenicima, nego na drugom katu, kraj ulaza u prostoriju za dušebrižništvo gdje prolazi manji broj zatvorenika i gdje do njega ne mogu ili teško mogu zatvorenici-invalidi.

A pano će sadržavati redovne obavijesti, prigodne molitve, interesantne slike i članke sa križem na početku panoa i krunicom izvješenom, s tekstom molitve, na kraju panoa. Sve u cilju pobuđivanja, proširivanja i učvršćivanja vjere a što se onda direktno odražava na ponašanja i život zatvorenika-vjernika.

Ostalo Vam ne budem komentiral, vidjet ćete u pismima koja Vam šaljem. Posebno mi je prekrasan događaj koji sam opisal u pismu fra Paviću.

Da, imam još jedan prekrasan događaj koji ću Vam navesti.

Naime, kada sam se prije 2 tjedna vraćao u Kaznionicu, slušao sam Katolički radio. I pjevala se pjesma "Majko Božja Bistrička". I tako ja pjevam tu pjesmu. I onda sine kroz glavu. Pa MAJKA BOŽJA BISTRIČKA IZMOLILA JE KOD GOSPODINA MOJE OBRAĆENJE. I moja pokojna baka Terezija, i moja mama Ana i moja žena Anica su išle na Mariju Bistricu i sigurno su mene stavljale u svoje molitve. A koliko puta sam je išao tamo na ispovjedi, na Križni put, molio se i doživio i strašne i prekrasne trenutke u zadnje 2 godine, u toku mojeg obraćenja. I sada sam u Kaznionicu donio križ za svetu misu koji je posvećen na Mariji Bistrici. I ona žena koja mi je navijestila moju budućnost prije 24 godine. I SVE MI JE ODMAH POSTALO JASNO I SVE JE IMALO SMISAO.

Potekle su mi suze, 15-tak minuta.

Bubnjalo mi je u glavi," MAJKA BOŽJA BISTRIČKA IZMOLILA TI JE OBRAĆENJE. SADA

ZNAŠ, DA SE VIŠE NA PITAŠ O TOME."

STRAŠNO I PREKRASNO…

Pišite…Blagoslovio Vas dragi Bog, koji je Otac i Sin i Duh Sveti.

IVAN

IVAN HUDOLETNJAK, Odjel II Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana 14.03.2010.g. Hrvatska biskupska konferencija

Vojni ordinarijat

- za mons. Juraja Jezerinca, biskupa

Prečasni i dragi biskupe,

Ja sam Ivan Hudoletnjak, zatvorenik, na izdržavanju kazne zatvora u trajanju od 1 godine zbog kaznenog djela primanja mita. Veliki sam griješnik ali i veliki obraćenik. Moje obraćenje traje oko 1,5 godinu. O sebi Vam neću puno pisati nego Vam šaljem dva svoja članka "MOJ ŽIVOT S GOSPODINOM" i "ISTINA I LAŽ" koja sam, između ostalih, napisao tu u zatvoru a koja će Vam reći sve o meni.

Već nekoliko tjedana tražim neku osobu ili neki organizacijski oblik unutar Crkve kome bi se obratio sa svojim razmišljanjima, doživljajima, prijedlozima oko potrebe nas zatvorenika za aktivnijim pristupom Crkve nama zatvorenicima koji se nalazimo na izdržavanju kazni zatvora ili pritvora a sve iz razloga što sam tu potrebu osjetio na sebi i drugim zatvorenicima oko sebe na izdržavanju moje kazne zatvora u zatvoru u Remetincu i ovdje u Lipovici-Popovača.

Prije 10-tak dana smo razgovarali nas nekoliko zatvorenika da mora postojati u Crkvi neki svećenik ili odbor koji vodi brigu o vjernicima u zatvorima osim župnika na čijem području se nalazi zatvor ili kaznionica i koji održava mise u pripadajućem zatvoru ili kaznionici.

I onda Miljenko, jedan zatvorenik kaže da je čuo na Katoličkom radiu, kojeg rado slušamo, da je održan sastanak predstavnika Ministarstva pravosuđa i Vas oko funkcioniranja dušebrižništva u zatvorskom sustavu. A Silvo, drugi zatvorenik, na to skoči i kaže da zna tko bi mogao biti zadužen za nas zatvorenike. Svećenik Stjepan Harjač, jer mu je on nekad organizirao odlazak njegove muzičke grupe na pjevanje i sviranje u Zatvor u Remetincu. A ja kažem da toga svećenika ja osobno znam jer je rodom iz mojega sela i da ću sada, kada idem doma na

izlazak, posjetiti njegovog brata i pitati ga da mi dadne njegov broj telefona da stupimo s njim u kontakt u svezi naših problema. I tako je bilo. Ja 07.03. odem do njegovog brata Vlade kad, EVO DJELOVANJA DUHA SVETOGA, Stjepan je baš došao iz Zagreba da posjeti brata i roditelje. Tada sam mu se izjadao i sve mu ispričao ali mi je on rekao da on nije zadužen za zatvorski sustav nego za specijalnu policiju, da ne zna točno tko je zadužen ali da neka pogledam na Internet pod "Vojni ordinarijat" i da zna da je nešto organizirano ali da ne zna kako i tko. I odem ja na tu internetsku stranicu ali nisam našao ništa posebno na što bi se mogao uputiti u svezi zatvorskog dušebrižništva. Vratim se u Kaznionicu i…novi GLAS KONCILA. U njemu pronađem članak da je u srijedu, 03. ožujka održan radni susret pastoralnih djelatnika za osobe lišene slobode koji su se okupili na Vaš poziv.

I eto, odmah sam se odlučio napisati i poslati Vam pismo. Pismo Vam pišem i ispred zatvorenika katoličke vjere ovdje u Kaznionici. Do prije 2-3 mjeseca naš vjerski život sastojao se od 1-2 mise mjesečno od po 15 minuta koja se održavala pred 5-6 zatvorenika u prostoriji od 20-tak kvadrata.. Održavao ju je župnik Josip Samardžija iz župe Sv, Arkanđeo Mihael iz Velike ludine pod koju župu spada i naša Kaznionica. Brzo bi došao, održao misu i brzo otišao. Sve je bilo korektno ali nama toliko premalo.

S obzirom, da je u Kaznionici za dušebrižništvo zadužena gđa. Sučić Ankica, prava i dobra vjernica, a ja sam, kao veliki obraćenik pun želje i energije da se iskupim za svoje grijehe kroz rad i pomaganje drugima u duhu naše katoličke vjere, to smo ja i ostali zatvorenici koji osjećaju slično ili isto kao i ja, uz njezino usmjeravanje, uspjeli u nekoliko tjedana strahovito unaprijediti naš vjerski život ovdje u Kaznionici.

Sada imamo misu svaku srijedu, mi zatvorenici sve pripremimo, na svakoj misi čitamo poslanicu i psalam, pripremimo naše molitve kao molitve vjernika pa jednu pročita svaki zatvorenik, uz pratnju gitare uvijek otpjevamao kroz misu 3 pjesme, itd. Prije mise obavezno imamo zajedničko moljenje krunice gdje dođe 7-8 zatvorenika a na misu 20-25 zatvorenika svaki put.

Uspjeli smo dobiti i odobrenje od Uprave Kaznionice za postavljanje našeg panoa kojega sada slažemo od materijala kojeg nosimo od kuće i planiramo ga postaviti do 31.03, pred Uskrs. Evo prilike da nas posjetite, održite nam misu i blagoslovite pano kojeg smo nazvali "KATOLIČKA GRUPA ZATVORENIKA "ARKANĐEO MIHAEL" po zaštitniku naše župe.

Uspjeli smo dobiti na seminar i obraćenika Nikšu Lulića, koordinatora zajednica "CENACOLO" u Hrvatskoj, koju priznaje i Crkva gdje se kroz rad i molitvu spasilo i preobratilo na tisuće

ovisnika. Sada nam je u petak bio gost i Sead Muhamedagić, obraćenik s muslimanske vjere na katoličku, slijepi pisac i prevoditelj koji nam je govori o smislu života u zatvoru.

Pisao sam i novoustoličenom biskupu Vladi Košiću o našim problemima pa nam je on odmah, BOG GA BLAGOSLOVIO, došao u posjet i održao nam misu gdje je bilo prisutno 40-tak zatvorenika.

Dobili smo i veću prostoriju za misu mada nije ni ona adekvatna nego bi trebalo tu u Kaznionici pronaći veću prostoriju sam za nas, katoličke zatvorenike, naše potrebe.

Zatražio sam od Ministarstva pravosuđa, putem Kaznionice, da mi odobre kontakt s Glasom Koncila ili nekim drugim katoličkim listom gdje bi mogli objaviti svoje članke, svoja životna iskustva i osobna svjedočenja o našoj vjeri i mislima potaknutim odlaskom u zatvor.

Do prije 2-3 mjeseca nije bilo tako aktivno jer smo se mi zatvorenici vrtjeli svaki u svojem krugu misli, "čučali u svojim pećinama" sa svojim problemima i nije bilo nikog tko bi nas malo "prodrmao", okupio. Ali, evo vidite i takvi slabi ipak smo se malo pokrenuli. I ja sam Vam bio slab i veliki grješnik i obraćenik koji na svojem putu obraćenja ima svesrdnu Gospodinovu pomoć, za koju se često pitam čime sam ju zaslužio.

Ovdje dolazimo do onoga zašto Vam i pišem ovo pismo.

Ono što sam kao zatvorenik i vjernik primijetio ovdje u Kaznionici a pogotovo u Zatvoru u Remetincu-Zagreb je to da Crkva nema organizirani pristup i program rada s nam zatvorenicima i pritvorenicima. Ili ima ali ja ga nisam dosada primijetio. Nas u Hrvatskoj, u svakom trenutku, ima otprilike 4 500. Sve je prepušteno lokalnim župnicima koji uz svoje svakodnevne obveze u svojim župama obavljaju i misna slavlja u lokalnim zatvorima i kaznionicama. I to je to. Osim, koliko sam sad pročitao, Crkva radi s braniteljima.

Kao što sam vidio, održi se misa i to je sve. U Remetincu za 25 dana nisam ni išao na misu, mada sam 2 puta pismeno tražio da mi se omogući. I nikome ništa. Niti sam se ja nekome ispred Crkve o tome mogao potužiti da se za mene zauzme. Dobro, mise se održe i to je

najbitnije nama vjernicima. No nije svejedno koliko puta i kako.

Međutim, ono što me je ponukalo na veće i daljnje razmišljanje je jedan moj osjećaj po dolasku na izdržavanje kazne zatvora u Zatvor u Remetincu-Zagreb.

Prije odlaska na izdržavanje kazne ja sam se u sebi pripremao da sve to izdržim kao jednu moju pokoru za puno velikih grijeha koje sam učinio u mojem životu. Nisam se bojao jer izdržavanje kazne zatvora je najmanje što sam mogao dati Gospodinu za svoje grijehe. No, mislio sam da idem na mjesto gdje vlada zlo, gdje se ono osjeća "u zraku", pošto se na jednom mjestu nalazi sav "ljudski ološ", otpadnici od zakona, od društva. Ali, doživio sam veliko iznenađenje. Nakon nekoliko dana boravka u zatvoru umjesto da osjetim zlo, osjetio sam sasvim nešto drugo. Bilo je i neko zlo "u zraku" ali ono što sam puno jače osjetio bio je osjećaj da se nalazim na mjestu sa strašno puno izgubljenih duša. Mogao sam osjetiti tu izgubljenost, "napipati" je. Kroz razgovore s ostalim zatvorenicima, kroz njihove poglede, držanje tijela, način hodanja na dnevnim šetnjama itd. Prožeo me osjećaj, da je većina tih ljudi imala nekoga uza sebe u pojedinim trenucima života, kada su činili svoje životne gluposti, mnogi od njih ne bi bili u zatvoru.

Najgore što se običnom čovjeku može dogoditi, osim da izgubi vjeru u Gospodina, je da izgubi slobodu. Čak je i Bog, od samog početka, dao čovjeku slobodu izbora. I kada se čovjek nađe u zatvoru, on je zbunjen, izgubljen. Naravno, ima i zla, ima i ljudi koji nisu izgubljeni, barem to ne pokazuju. Ali unutra, ja to dobro znam, u čovjeku, sasvim je drugačije. U svakome, bez iznimke. Samo, neki to priznaju a neki ne.

Mi zatvorenici smo otvoreni prostor za djelovanje. Imamo pitanja, tražimo puteve. Nastojimo pronaći odgovore za budućnost kako bi krenuli nekim drugačijim životnim putem od dosadašnjeg.

Mnogi od tih ljudi nisu naučili dobivati dobro u životu, pogotovo ne besplatno. Jednom zatvoreniku sam dao patike. Nije znao kako reagirati, htio mi je platiti pa kada nisam ništa od njega htio onda me onako čudno gledao. Drugome sam pomogao gurnuti kolica sa smećem. Bio mi je zahvalan ali me on i zbunjeno gledao. Dok mi neki treći, kome sam posudio jaknu da ju nosi dok ne dobije svoju, nije na moje pitanje, da zašto je češće ne nosi, doslovno odgovorio "Nisam u životu naučen nešto besplatno dobivati". A dok sam ga pitao da zašto ne dođe na misu, jer je prije dosta hodao, rekao je "Sada se ne nalazim u tome".

Eto, zato je zatvor mjesto gdje vjeru treba nuditi kao što je nekad činio veliki apostol i obraćenik Sveti Pavao. Vjeru u zatvore treba nositi, propovijedati i tražiti one koji hoće slušati.

Razgovaram neki dan s jednim zatvorenikom od nekih 60-65 godina. Priča mi o još nekoliko kaznenih postupaka koje ima u toku, gdje bi trebao dobiti još dodatnih 5-6 godina zatvora. Pokazuje mi papire, ostao je bez kuće, žena mu vani živi od socijalne pomoći. I kažem mu da se tu baš i ne da nešto napraviti. A on kaže da mu je teško pa si bar na ovaj način, kroz razgovor, malo olakša. A ja mu kažem "Sretno, molit ću se za vas Krunicu". A on me onako iznenađeno pogleda, pusti smiješak i zahvali. Nisam ga vidio na misi ali ću ga probati nagovoriti da dođe. Jer njegova je duša kao polje neizorano, polje pusto, u korovu životnih problema. Ali to polje je spremno da netko zaore brazdu i u tu brazdu stavi sjeme vjere koja će ga spasiti. A tko to drugi može nego netko po Gospodinu.

Mislim, da Crkva premalo čini kako bi "zaorala brazde u dušama zatvorenika i posadila sjeme vjere". Mi nismo ljudi vani, na slobodi koji svakodnevno trče lijevo-desno, izgubljeni u svakodnevnim brigama. Mi smo tu, na jednom mjestu i čekamo.

Znam da je zatvorski sustav dio državnog sistema i da, na žalost, KRIŽ nije baš omiljen gost.

Ali nema tih zemaljskih vrata i čovjekovih tvorevina koje se, uz Božju pomoć, neće otvoriti. Gospodin kaže "Zaištite i dat će vam se". Crkva mora imati svoj plan da nudi vjeru i evanđelje u zatvorima. Da, baš treba nuditi. Ako takav plan možda i postoji ja to do sada nisam primijetio. Kako i na koji način, imam neke prijedloge makar sam jedan dio svojeg života bio izvan vjere i veliki griješnik. Ali, ako mogu kojekakvi drugi sadržaji, kao što je joga, muzika, umjetnost itd., tražiti svoj utjecaj na zatvorenike putem Ministarstva pravosuđa onda svakako to može i Crkva. Jer i naša država se nema baš puno s čime pohvaliti u uspješnosti svojih penoloških programa i radu sa zatvorenicima po zatvorima.

Ono što ja znam i vidim da bi zatvorenicima dobro došlo jesu duhovne obnove. Na razne načine. Kroz proširene mise, predavanja, seminare, itd. Vi ćete znati što bi bilo najbolje. I dobro

kaže župnik Samardžija da je on naš gost tu u Kaznionici i da će se u svemu prilagoditi našim potrebama. Međutim, ja isto tako znam da kada gost vidi da je domaćin zbunjen i ima nekih problema, da će ga pitati da li može što pomoći i na koji način, pa ako već vidi kako mu može pomoći, gost će domaćinu pomoći. Na misnim slavljima u zatvorima i u drugim prilikama koje treba pronaći, kada Crkva dolazi u goste, ona mora razgovarati, ispitivati, otvarati srca i duše, uviđati potrebe, nuditi pomoć, itd. I uvijek, i sve više će se ljudi okretati Gospodinu. A mislim da bi aktivnija uloga Crkve na tako plodnom tlu kao što je zatvor, spasila i obratila mnogo duša. Pa, dosta je i samo jedna koja će, ako se u potpunosti preobrati potpomognuta Duhom Svetim, kao grudica snijega pokrenuti snježnu lavinu drugih dobrih duša, a one će čineći dobro i slaveći Gospodina rušiti sve zlo pred sobom, u svojem životu i svojoj okolini.

Samo, mi zatvorenici smo Vam slabi a često je i naša vjera takva. Pa konačno, zbog našeg pada, na razne načine, smo i tu u zatvoru. Zato trebamo Vašu pomoć. Naša Kaznionica je mjesto gdje zatvorenici dolaze i odlaze u svakodnevne živote. Ono što će tu otkriti o vjeri, kako će ju utvrditi, sve će to nositi doma u svoje obitelji, na posao, svoju okolinu.

Te duhovne obnove, seminari ili tribine mogle bi se održavati sa različitim nositeljima koji su unutar Crkve zaduženi za pojedina područja, te bi se mogla održavati u svakoj kaznionici ili zatvoru, jednom po jednom.

Ono što vidim i znam da najviše muči nas zatvorenike moglo bi se ovako navesti.

- npr. tema o braku i bračnim odnosima, jer u zatvoru nas ima puno oženjenih, rastavljenih, koji se spremaju na ženidbu a imaju puno dilema i problema u tim svojim odnosima razdvojenosti,

- npr. tema o tome kako se moliti, jer mnogi od nas tek su u zatvoru otkrili potrebu za molitvom, ili su zaboravili moliti ili nisu nikad dobro molili ili bi sad htjeli nešto više i bolje razumjeti i moliti,

- npr. tema o tome kako uspostaviti dobar odnos sa svojom djecom, ženom, obitelji u svjetlu Isusove obitelji, jer mnogi tek sada u zatvoru otkrivaju koliko toga su propustili ili krivo napravili u odgoju svoje djece, da nisu bili dobri roditelji i nisu dopustili svojoj djeci da POŠTUJU SVOGA OCA koji je još sad i u zatvoru,

- npr. tema o tome kako se nositi s okolinom koja zna da smo u zatvoru a licemjerno nas gleda u svjetlu Novog zavjeta i Isusovog djelovanja,

- npr. tema o tome kako priznati grijehe i obratiti se u svjetlu odnosa naših djela i kazni i npr. životnog puta Sv. Pavla,

- npr. kako se dobro ispovijediti, jer mnogi od nas tek tu u zatvoru smognemo snage sebi i drugima pa tako i dragome Bogu priznati naše grijehe iz dubine duše a ne znamo točno kako.

- npr. kako da se sa zatvorom nose invalidi u kolicima, na štakama, bolesni kojih imamo ovdje u Kaznionici, oni koji su u dvostrukom životnom problemu.

O svakoj toj temi, mogao bih Vam dragi Biskupe, mnogo govoriti i iznijeti mnogo primjera kroz doživljaje sa zatvorenicima koje sam imao. A ima i drugih tema.

Odjel tretmana koji provodi penologiju nad nama zatvorenicima ovdje u Kaznionici, a i u svakom drugom zatvoru, ima zadatak da nas promjeni, da priznamo i da se pokajemo za djelo koje smo učinili a sve radi toga da, kada izađemo van iz zatvora, više ne ponovimo ili učinimo novo djelo te da se , po izlasku iz zatvora, ponovno dobro uklopimo u svakodnevni život.

Znači, ZATVORSKI SUSTAV NA TAJ NAČIN IMA ZADATAK DA DJELUJE NA NAŠ UM I, DJELOMIČNO, SRCE ZATVORENIKA.

Crkva bi trebala provoditi "katoličku ili kršćansku penologiju" ili "kršćansko preobraćenje" ili "katolički preodgoj" ili kako bi već to nazvali. CRKVA TREBA DJELOVATI PRVENSTVENO NADUŠU ZATVORENIKA, PA ONDA NA SRCE I NA KRAJU NA UM.

Penologije zatvorskog sustava kompatibilna je sa takvom crkvenom, katoličkom penologijom.

Moglo bi se očekivati da bi penologija zatvorskog sustava trebala postizati bolje rezultate s obzirom na sustavni pristup. Ali ne. CRKVENI ĆE BITI PUNO JAČI I TRAJNIJI. Jer, kada ti čovjeku spasiš dušu i obratiš od zla ili tu dušu sačuvaš od zla i ojačaš ju, onda je zatvorskom sustavu lako odraditi preostali dio posla. Jer POŠTENA I BOGU ODANA DUŠA neće više činiti zlo i kršiti zakon i zatvorenika sa takvom dušom lako je pripremiti za život po izlasku iz zatvora. Ma, on nema straha, u njemu je Božja ljubav A TKO MOŽE PROTIV BOŽJE LJUBAVI… Ali, zlo je svuda oko nas, vreba naše slabosti i treba puno raditi.

Ma, MOGAO BIH VAM O TOME DUGO PISATI JER SAM SVE TO PROŠAO. I DUŠA MI JE PUNA BOŽJE LJUBAVI PREMA DRUGIMA. I ŽELIM IM POMOĆI DA BUDU KAO ŠTOSAM SADA JA.

Dragi biskupe, malo sam otvorio srce i dušu. Ali, vjerujte mi, to je sve po nadahnuću Duha Svetoga, ne bih to ja mogao sam. Neću Vas više gnjaviti. Samo još malo. Ako ste u prilici, dođite nam u srijedu, 31.03., održati misu i blagosloviti naš pano. Ako ne možete tada, dođite neku drugu srijedu pa nam to javite preko župnika Josipa Samardžije iz župe u Velikoj Ludini, koji nam dolazi održati misu. A i tu kod nas ima dosta hrvatskih branitelja. Evo, ja sam HRVI Domovinskog rata, 40-posto invalidnosti.

Eto, to bi bilo sve, to mi je bilo i jest na duši.

Ja znam da ćete Vi sve navedeno sigurno razumjeti a ja ću moliti Duha Svetoga da bude s Vama da pronađete najbolji put.

MI VAS ČEKAMO.

I, ZNAM DA ĆETE DOĆI.

BLAGOSLOVIO VAS SVEMOGUĆI BOG, KOJI JE I OTAC I SIN I DUH SVETI...

Ivan Hudoletnjak

Hudoletnjak Ivan, Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana 12.05.2010.g.

Dragi Biskupe,

Evo ponovno mojeg pisma. Ne znam da li ste dobili ono moje prvo pismo no osjetio sam

potrebu da Vam napišem i pošaljem i ovo pismo.

Što se tiče novosti u odnosu na ono prvo pismo mogu Vam napisati da smo prije dva tjedna uspjeli postaviti pano naše Katoličke grupe "Arkanđeo Mihael" dolje u prizemlju zgrade. U prvom pismu sam Vam napisao da smo ga trebali postaviti još 31.03. Da, takav je bio plan. Međutim, na naše iznenađenje postavljanje nam je tada bilo odobreno na II katu zgrade, kraj ulaza u sobu za dušebrižništvo a iz razloga da se ne nameće drugima koji nisu vjernici.

Gdje ne mogu invalidi u kolicima, sa štakama i gdje prolazi puno manje zatvorenika. Onda ga nismo htjeli tu postaviti nego smo tražili razgovor s Upraviteljem.

Ja sam otišao na taj razgovor i objasnio sam Upravitelju da mi nismo neka sekta, da nismo neki ekstremisti koji će propagirati isključivost i vrijeđati druge itd. nego ćemo čak na tom panou imati jedan dio gdje će svaki put biti neki članak o ekumenskom pokretu, da će biti članci o svakodnevnim životnim problemima nas vjernika, neke molitve itd. i da ćemo s tim samo pomoći Odjelu tretmana u radu jer sa onim zatvorenicima koji su pravi katolici i koji srijedom dolaze na misu, nemaju nikakovih problema ili vrlo malo. Onda je on tražio da mu dostavim materijale za prvi postav panoa i na kraju nam je odobrio postavljanje panoa u prizemlju zgrade.

PANO NAM JE PREKRASAN.

Izrađen je iz dva dijela te je na početku prvog dijela nacrtan lijepi križ a na početku drugog dijela smo nacrtali krunicu. I evo u ovo kratko vrijeme još ga nismo blagoslovili te Vas ponovno pozivam da dođete da nas vidite te da nam blagoslovite pano. Pano uređuje naša Katolička grupa zatvorenika od kojih nas 6 svaki dan u 17.45 molimo Krunicu i Litanlije Majke Božje.

Nisam siguran ali mislim da u hrvatskim zatvorima nisu baš česti katolički panoi i organizirane Katoličke grupe zatvorenika.

Prilikom molitve Krunice, svaki dan, mi se pomolimo Gospodinu i za dobivanje zatvorske kapelice, samostalnog prostora za naše potrebe, za služenje mise, za molitve, za sastanke i sl. , jer sada se molimo u sobi koja je namijenjena za sve vjere, misa je u drugom prostoru gdje smetamo drugim zatvorenicima u popodnevnom odmoru. Imamo jedan prostor za koji smo predložili Upravitelju da bi se mogao urediti za te potrebe i to bi ga uredili mi zatvorenici sami. On je rekao da će razmisliti.

Strašno bi nam trebala i jedna duhovna obnova nekog svećenika koji se s time bavi i koji ima "živu, tekuću Božju riječ". To bi još više diglo razinu Duha u Kaznionici, utvrdilo nas koji vjerujemo i probudilo druge koji su izgubljeni. Evo, molimo Vas da nam i tu pomognete te da nam nešto organizirate.

To su Vam naše tri velike molbe. Da nam dođete i održite misu i blagoslovite pano, da nam preko Vaših kontakata sa zatvorskim sustavom pomognete u dobivanju prostora za kapelicu koji bi mi sami uredili i da nam organizirate nekog svećenika da nam održi duhovnu obnovu.

Mi Vas čekamo.

BLAGOSLOVIO VAS DRAGI BOG.

Ivan

Prečasni fra Paviću,

ja sam Ivan Hudoletnjak. Osuđenik sam na 1 godinu zatvora zbog mita i nalazim se na izdržavanju kazne zatvora, sada ovdje u Lipovici-Popovača, od 21.09.2009.g. Veliki sam obraćenik i moje obraćenje traje negdje od prije 13-14 mjeseci.

Puno bih Vam mogao pričati o svojem obraćenju ali Vam samo šaljem svoja dva članka koja sam napisao za zatvorski list, iz kojih možete vidjeti dio mojeg obraćenja.

Drugi je razlog zašto Vam pišem. A ne znam da li se i nalazite na ovoj adresi. Međutim znam da je ovo moje pismo blagoslovljeno po Duhu Svetomu koji me nadahnuo da Vam ga napišem pa će već nekako doći do Vas. Razlog je taj što mi je danas ujutro jedan zatvorenik, kojega znam iz viđenja zadnja 2 mjeseca tu iz zatvora, rekao da mu je kod žene na nekom pregledu otkriven neki tumor i da mora sada ići na sve preglede da se utvrdi kakav je i koliko je teška bolest. Ne znam ni ime tome čovjeku a ni njegovoj ženi. Nisam mu znao što reći. Međutim, za Božićne blagdane sam bio doma dva dana i u povratku sam sa sobom donio Vašu knjigu ŽEDAN SAM u kojoj je sabrano 5 Vaših gostovanja u emisiji "Molitveno iskustvo" Radija Marija i voditeljice dr.sci. Marice Čunčić i 4 Vaša članka.

Tu knjigu je moja žena posudila od kolegice i trebala ju je već vratiti. Kada sam ju vidio na noćnom ormariću, a pogotovo kada sam vidio Vaše ime i prezime na omotu, uzeo sam ju u pročitao predgovor. On me toliko dojmio da sam rekao ženi da knjiga ide sa mnom u kaznionicu da ju pročitam. Tu sam je u jednom dahu pročitao, izvadio sam neke bilješke i prepisao molitve. Zbog toga sam danas cijeli dan razmišljao kako da se u skladu s Vašim molitvama molim za ozdravljenje ove žene.

Naime, već 20-tak dana idem svake večeri u jednu posebnu sobu, vjersku, gdje izmolim molitve Svete Brigite, koje ću, nadam se s pouzdanjem, moliti cijele godine, zatim izmolim Krunicu i molitve anđelima. Htio sam i htio bih da osnujem jednu molitvenu zajednicu tu u kaznionici. Nema puno ljudi koji idu na misu. Ima raznih razloga zašto je tako. No, to sada nije bitno. Meni je danas palo na pamet da pozovem tog čovjeka, a prije sam ga vidio i na misi, i da mi od sutra navečer od 20.00 sati, svaku večer, molimo za ozdravljenje njegove žene. Zbog toga Vas molim da vidite poslanu molitvu koju sam složio iz Vaše molitve iz knjige da li je dobra za moliti na takav način.

I molim Vas da mi pošaljete još neke molitve jer osjećam da će na ovakav način nastati molitvena zajednica i da će se i drugi zatvorenici pridružiti zajedničkim molitvama. Iako imate još koji savjet za molitvenu zajednicu dobro bi mi došao jer u tome nikad nisam sudjelovao.

Eto, to je sve. Znam da ćete mi odgovoriti jer ste nadahnuti i kršteni Duhom Svetim koji je i mene nadahnuo da Vam napišem ovo pismo.

Blagoslovljen Bog u vijeke, on koji je Otac i Sin i Duh Sveti.

Lipovica-Popovača, 28.12.2009.g, 21.40 sati.

Ivan Hudoletnjak

Ivan Hudoletnjak, Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača,

Dana, 13.03.2010.g.

Dragi fra Paviću,

Ovo pismo Vam pišem u velikom uzbuđenju. Od jučer navečer, pa onda od 5.45 danas ujutro, razmišljam o tome kako Vam moram napisati pismo. A koji je razlog…

Ako ste negdje prije 2,5 mjeseca dobili moje pismo onda ćete se prisjetiti da sam Vas u tom pismu zamolio da mi odgovorite da li mogu moliti onu Vašu molitvu za ozdravljenje i oslobođenje u skraćenoj verziji koju sam skratio i da mi nekim savjetom pomognete oko osnivanja i rada molitvene zajednice. Niste mi otpisali jer sigurno imate puno obveza ali ZNAM I OSJETIO SAM KROZ NEKO VRIJEME DA JE TAKVA MOLITVA DOBRA I DA JU VI ODOBRAVATE.

Isto tako, bio sam siguran da se Vi isto tako molite i za uspjeh naše molitvene zajednice i za

ozdravljenje one žene, sestre Ivanke, kojoj onda nisam znao ime.

Onako kako sam Vam napisao, ja sam svaki dan za nju molio onu Vašu molitvu sve do jučer.

Evo, krenule su mi suze i morao sam stati sa pisanjem i zahvaliti Bogu dragome.

Ja i još jedan zatvorenik, ponekad i više, molimo svaki dan Krunicu. Ja uvijek napišem i stavim pred sebe i neku nakanu za koju molimo Krunicu pa sam tako jučer stavio da molimo Krunicu i "za ozdravljenje naše sestre Ivanke i uspješnu operaciju" jer se jučer javila u bolnicu radi operacije. A rekao sam i njezinom mužu da dođe moliti ali je jadan, od silne brige, zaboravio.

I tako, nakon večernjih molitvi, vraćam se ja u sobu. A njezin muž me već po svuda tražio. I sretnemo se pred ulazom u zgradu. I ja ga pozdravim pa ga odmah upitam, prije nego što je išta izgovorio, da kako je žena, da li se javila u bolnicu. A on mi onda počne govoriti u bujici riječi "da me posvuda traži, da gdje sam, da moram ja jednu knjigu napisati, da ne može vjerovati, da tu ima cijelu dokumentaciju, sve piše, da je žena došla u bolnicu pa su napravili još jedan pregled prije nego ju pripreme za operaciju i otkrili DA TUMORA NEMA,"….idu mi suze…., "da je nastala cijela strka u bolnici, da je tumor bio veliki kao jaje a sada ga nema…"

A ja sam njemu odmah, kada sam počeo moliti za ozdravljenje njegove žene svaki dan, Vašom molitvom, rekao da ćemo se moliti, i dok ona obavi sve preglede da će tumor nestati.

Stvarno sam u tom trenutku vjerovao da će tako biti, toliko sam ispunjen vjerom u Gospodina i Duha Svetoga. I kad je obavila sve preglede te su utvrdili da mora ići na operaciju mislio sam da će već tumor nestati. Ali, trebalo je još molitve. U DNU DUŠE SAM OSJEĆAO DA ĆE SE ČUDO DOGODITI I DA BI TUMOR DO OPERACIJE MOGAO NESTATI. Zbog toga sam bio odlučio da ću se moliti sve dok operacija uspješno ne prođe.

A, EVO, DRAGI BOG JE USLIŠAO NAŠE MOLITVE. Jer, SIGURAN SAM DA STE SE I VI POMOLILI ZA OZDRAVLJENJE NAŠE SESTRE IVANKE, dao sam Vašu molitvu i njezinom mužu Marijanu, i on ju je dao ili pokazao svojoj ženi Ivanki, VJEROJATNO SU I ONI MOLILI. Sigurno je molila i njihova rodbina. I BOG NAS JE SVE USLIŠIO.

Dok je Marijan sve to izgovorio, ja sam mu rekao da neka ne zahvaljuje meni nego dragomu Bogu, da sam mu rekao da će tumor nestati, da je to Božja zasluga po molitvama svih nas, da se nisam samo ja molio nego i drugi, rekao sam mu da sam siguran da ste se i Vi molili za ozdravljenje njegove žene i da to nije ništa posebno. SAMO TREBA VJEROVATI I MOLITI.

Prije 10-tak dana sam bio odlučio da kada sestra Ivanka izađe iz bolnice, da ću joj poslati papir sa molitvom koju sam za nju molio jer je baš jedinstven, jer san na njemu rukom nadopisao njezino ime, nešto sam prekrižio da molitva bude u jednini itd., i da ću joj napisati da ju molim da neka uzme tu molitvu i neka, kada ona pronađe nekoga za koga će osjetiti da treba moliti tu molitvu, da neka onda ona moli za toga tu molitvu te će to biti zahvala nama koji smo se za nju molili.

Tada sam njezinom mužu rekao, u prolazu, da spremam pismo za njegovu ženu koje će joj on predati. A on, ono iznenađeno i sumnjivo, da kakvo pismo. A ja mu kažem da će vidjeti jer ću ga dati njemu nezatvoreno pa ga može pročitati ali ga mora dati ženi.

Jučer sam mu i to rekao, što dam tada mislio pa ću to i drugi tjedan napraviti. Reći ću mu neka prikaže misu zahvalnicu dragom Bogu za ozdravljenje naše sestre Ivanke i neka se usrdno mole za sve one za koje osjete da im je to potrebno.

Evo, to je prvi dio mojeg pisma. Dragom Bogu hvala na uslišanim molitvama i na tome što Vas je nadahnuo i krstio Duhom Svetim da možete toliko dobra činiti i hvala Vam što molite za sve nas.

Drugi dio pisma odnosi se na još jednu molbu.

Jednog dana, prije mjesec i pol dana, pozvala me moja referentica, koja mi je, jer ima veliku vjeru u Gospodina, puno pomogla na mojem putu obraćenja sa raznom literaturom, i pitala da li se slažem da me presele u drugu sobu gdje bi bio zajedno sa jednim zatvorenikom, Hrvojem Žužićem, mladićem od 24 godine, koji izdržava kaznu zatvora u trajanju od 5 godina jer je u saobraćajnoj nesreći, koju je pijan izazvao, poginula jedna djevojka u drugom autu. Cijeli slučaj je bio jako medijski popraćen, njega su vodili u lancima i lisicama na rukama i nogama, što se

inače nije radilo s onima koji su imali kazneni postupak za saobraćajnu nesreću, a sve iz razloga što mu obitelj bogata, imaju više tvrtki, a mama mu je sutkinja. Radi cijelog tog stresa Hrvoje je obolio od Opsesivno-kompulzivnog poremećaja, psihičke bolesti. Taj poremećaj mu djeluje na koncentraciju, zamijenio je "dan za noć", ima "tikove" u dužem trajanju, itd.

Ja ga doživljavam kao svojeg sina jer je samo 4 godine stariji od mojeg sina. Kad sam došao u sobu nadao sam se da nije pokvarena osoba, razmažen, jer sam premještaj u njegovu sobu prihvatio iz razloga što sam znao za njegov slučaj, bilo mi ga je žao i mislio sam da mu mogu pomoći. To je bio i razlog što je Odjel tretmana zaključio da bih ja dobro na njega djelovao. Njegovi roditelji izvana mu pokušavaju pomoći ali za sad ne znam da li je to dobro ili loše za njega.

Kroz neko vrijem sam utvrdio da je Hrvoje stvarno draga osoba, pametan ali i bolestan od tog poremećaja, a mislim da mu se bolest i pojačava zbog neadekvatnih uvjeta za liječenje te bolesti.

Ja sam, nakon nekoliko dana od dolaska u sobu, njegovu bolest i njegovo ozdravljenje od nje priključio molitvi koju sam molio za našu sestru Ivanku pa sam se molio za njih svaki dan zajedno. To sam mu i rekao. Nije puno komentirao. Rekao sam mu da on vjerojatno i nije vjernik na što je on rekao da to baš i nije istina i da mu je mama i rodbina po njezinoj strani dosta vjernička i da čak imaju i jednog svećenika u tom dijelu rodbine koji se sigurno moli za njega.

I zna za izlječenje naše sestre Ivanke jer mu je njezin muž Marijan to rekao kada je jučer mene tražio u sobi. Jedino sam mu ja poslije rekao da onaj za čije se ozdravljenje moli mora vjerovati da ga dragi Bog može na taj način izliječiti jer će inače molitve drugih biti od malo koristi. Rekao je da to zna i da je to istina.

Probat ću ga nagovoriti da dođe na misu tu u Kaznionicu i da se ispovijedi.

Moja molba prema Vama je da se u svojim molitvama pomolite ponekad i za ozdravljenje našeg brata Hrvoja od opsesivno-kompulzivnog poremećaja. Ja ću se svakodnevno moliti za to njegovo ozdravljenje sve dok ću osjećati da bi mu moja molitva mogla pomoći ili dok ne ozdravi a svakako do 28.05.2010.g. kada ja izlazim iz zatvora. Dat ću mu tu molitvu da ju dadne svojoj

majci da i ona tu molitvu za njega moli.

Evo, sada sam napravio stanku da pročitam ono pismo koje sam Vam zadnji put napisao, da vidim da li sam što zaboravio.

Idem po redu.

Sada vidim da ste mi odgovorili na moje pismo ali ne pismom nego SVOJIM MOLITVAMA. Hvala Vam.

Onaj čovjek, njezin muž Marijan, nije došao niti jedanput da se pomoli za ozdravljenje svoje žene zajedno sa mnom ali znam da se molio za nju u svojoj sobi. Međutim, svaki dan krunicu a sad i Križni put molimo ja i još jedan poznanik Miljenko Bartol a nekad nam se priključi još jedan ili dva zatvorenika., dok prije mise to zna moliti i 7-8 zatvorenika.

Uspjeli smo, mojim zalaganjem, uz veliku pomoć referentice Ankice Sučić i zatvorenika Miljenka, Silve koji svira crkvene pjesme na gitari pod misom, i drugih, da imamo misu svaku srijedu, da nas je na misi 20-25, da prije mise molimo zajednički Krunicu, tko dođe, da pod misom pjevamo misne pjesme uz pratnju gitare, da sami čitamo poslanice i psalme, da napišemo i pročitamo mi zatvorenici 5 molitvi vjernika, itd.

Nakon mojeg pisma biskupu Vladi Košiću, KOJEG VAM ŠALJEM DA PROČITATE, odmah nam je došao i on te je predvodio misno slavlje jednu srijedu gdje nas je bilo 40-tak zatvorenika.

Sada izrađujemo samostalni pano koji će uređivati naša grupa katoličkih zatvorenika sa vjerskim sadržajem.

Kazala je moja referentica Sučić da je 18 godina molila Boga da joj pošalje nekoga kao ja da se sve to pokrene.

Eto, napisao sam i pismo biskupu Jezerincu, za kojeg sam saznao da je predsjednik Odbora za pastoral osoba lišenih slobode, da ga upoznam sa stvarnim stanjem, velikom potrebom nas zatvorenika za živom Božjom riječju i premalim trudom Crkve da razbije okove koji to sprječavaju.

I na kraju, BLAGOSLOVIO VAS SVEMOGUĆI BOG, KOJI JE I OTAC I SIN I DUH SVETI.

Ja Vas pozdravljam od svega srca i molit ću se za Vas, već ću nešto smisliti.

Ivan

Hudoletnjak Ivan, Odjel II

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana, 11.05.2010.g.

Dragi fra Ivo,

evo ponovno mojeg pisma. Nadam se da Vam nisam dosadio. Ako jesam, oprostite mi. Mada sam ja 100 posto siguran da nisam, jer ljudi kršteni''vatrom, Duhom Svetim'', kao Vi, ne mogu se ljutiti na ovakva pisma.

Slučajno sam, prije pola sata, došao do RHEME, broj 38 od lipanj-srpanj 2009.g. te sam počeo čitati Vaš članak ''KRŠTENJE DUHOM SVETIM I VATROM''.

I, nakon par pročitanih rečenica DOĐE MI da Vam ponovno napišem pismo i jasno, PONOVNO IMAM JEDNU MOLBU.

Prije molbe, da Vas izvijestim da smo uspjeli u svojem naumu. Upravitelj nam je odobrio da pano Katoličke grupe ''Arkanđeo Mihael'', koju smo osnovali, postavimo u prizemlju a ne na II katu kako su nam prije toga odredili. Pano je prekrasan i mislim da je to jedini katolički pano u hrvatskom zatvorskom sustavu. Sada u Kaznionici imamo i dva križa. Jedan sam ja donio od kuće za potrebe mise a jedan je sada nacrtan na panou. A nacrtali smo i krunicu na panou. Sada se molimo za treći križ kojega bi htjeli vidjeti na kaznioničkoj kapelici koju smo zatražili od Upravitelja da se negdje uredi i za čije dobivanje se molimo svaki dan.

Sada svaki dan u 17.45 nas 6 zatvorenika moli Krunicu i Litanlije Majke Božje. I mogu Vam reći da sam osjetio prije 2-3 tjedna da se RAZINA DUHA U KAZNIONICI PODIGLA. Nešto se događa. Puno se više moli, a neki od nas stalno mole Krunicu dok se šećemo krugom.

Ono radi čega Vam pišem je ponovno jedna moja molba da mi pomognete u jednoj molitvi. Inače, i dalje svakodnevno molim za onog našeg brata Hrvoja, poslao sam tu istu molitvu i njegovoj majci. Njemu sam dao i jednu kratku molitvu te ga nagovaram da mora i on moliti za sebe Gospodina a pogotovo doći na misu.

Pošto sam vidio da za njegovo ozdravljenje treba puno moliti, odlučio sam da ću 6 dana, svaki petak do mojeg izlaska iz zatvora, 28.05., postiti tj. cijeli sam dan samo na vodi te sam Gospodinu i te moje postove ponudio kao žrtvu za Hrvojevo ozdravljenje.

No, razlog pisma je drugi.

Kada sam 1. maja bio kod kuće na izlasku, slučajno sam čuo da je u selu mojeg šogora, Novaki kraj Ivanca, bolesna jedna četiri mjeseca stara djevojčica, sestrica Lorena Gajski.

Odmah nakon poroda, već u rodilištu, počeli su njezini zdravstveni problemi. Nešto joj nije bilo dobro s kožom na licu, pa joj se to proširilo i na nutarnje organe. Ne znam točno što. I kao, kazali su doktori da će liječenje trajati oko 5 godina.

I ja sam u tom trenutku osjetio poziv da se molim za njezino ozdravljenje i OSJETIO SAM SIGURNOST DA SE ONA MOŽE BRZO IZLIJEČITI.

Saznao sam i ime roditelja te sam im napisao pismo, poslao sam im molitvu koju ja molim za Lorenu svaki dan da ju i oni mole. To je ona Vaša skraćena molitva.

Napisao sam im da idu na ispovijed i da se pričeste te da posvete jednu misu za Lorenino ozdravljenje. I ako slučajno nije krštena do sada da ju obavezno, čim prije krste jer ima i u bolnici svećenik. Kada joj se krštenjem oduzme "istočni grijeh" ona će biti bezgrješno stvorenje i brzo će ozdraviti uz molitve za njezino ozdravljenje.

Ostalo ne znam. Gospodin će se o ostalom pobrinuti. Ja se svaki dan na koljenima pomolim za

ozdravljenje sestrice Lorene.

Molim Vas da i Vi u svoje molitve stavite i molitvu za ozdravljenje sestrice Lorene Gajski.

I, to je to.

Blagoslovio Vas dragi Bog,

Ivan

PS. Još Vas molim da nam za naš pano složite jednu molitvu koju bi mi zatvorenici mogli moliti za naše svakodnevne probleme i probleme naših obitelji ili neku molitvu prema Vašem nadahnuću.

Pozdrav, Ivan.

Popovača, 23. 12. 2009.g.

Gospodine Liniću,

ovo pismo Vam pišem ja, Ivan Hudoletnjak, koji se nalazim na izdržavanju kazne zatvora u trajanju od 1 godine ovdje u Kaznionici Lipovica-Popovača. Osuđen sam za kazneno djelo primanja mita, koje sam i počinio. Iz zatvora bi trebao izaći 27.08.2010.g, a možda me i puste na uvjetnu slobodu negdje početkom srpnja iduće godine. Vjernik sam, u fazi obraćenja.

Uz ovo pismo šaljem Vam i nekoliko svojih tekstova koje sam napisao ovdje u zatvoru.

Ako ih pročitate, tada ćete me i bolje upoznati.

Razlog zašto Vam pišem ovo pismo je jedna velika molba da nam, ako ikako budete mogli naći vremena, iduće godine dođete u posjetu i održite nama zatvorenicima, koji će htjeti prisustvovati, jednu misu i duhovnu obnovu. Koju i kakvu Vi ćete sigurno znati.

Ja sam Vam veliki griješnik pa sam između ostalog i radi dijela svojih grijeha u zatvoru.

Kao što ćete pročitati u priloženom tekstu "MOJ ŽIVOT S GOSPODINOM" na putu sam obraćenja od prije cca. godinu dana.

Kada sam došao u Zatvor Zagreb u Remetincu, gdje svi mi osuđenici dođemo na početku izdržavanja kazne, 21. o9. 2009.g., mislio sam da idem na mjesto gdje vlada zlo i da ću ga jako osjetiti s obzirom da se na tom mjestu nalaze društveni otpadnici, ljudi koji su činili i možda još čine zlo. Međutim, kako sam i rekao tadašnjem psihologu, nisam to tako osjetio. Bar ne u onoj jačini u kojoj sam to očekivao. Ne, puno jače sam osjetio da je taj zatvor pun izgubljenih, zbunjenih duša, koje, da je netko bio s njima u datom trenutku njihovog života, ne bi nikada završile u zatvoru.

Nakon 25 dana premješten sam na daljnje izdržavanje kazne ovdje u Lipovicu-Popovača.

I tu je isto tako. Više sam se zbližio sa nekim zatvorenicima i osjetio skoro u svakome od njih neku zbunjenost, nedorečenost, kao da nešto traže. Neki znak za neki novi put dalje u životu. Neki su čitali i Bibliju. Tražili su nešto. Pa su prestali. Mnogi od njih nisu doživjeli puno lijepih stvari u životu jer kada im nešto daš bez da tražiš protuuslugu oni su zbunjeni jer im se to u životu nije događalo. Mnogi su rasli bez oca ili majke.

Neki uopće nisu vjernici ali isto nešto traže. Ili da se izvuku iz zla ili da spriječe da ih zlo totalno preuzme. I začudo, mnogi od njih su mi kroz razgovore pokazali da čak i znaju što i kako dalje ali nisu sigurni da li će moći i da li će imati snage.

Tek sada kada sam došao u zatvor vidim koliko mi zatvorenici tražimo Gospodina, na ovaj ili onaj način a koliko malo nam je to omogućeno.

Jedna od najvećih patnji i boli koje mogu snaći običnog čovjeka je da za svojeg života završi u zatvoru. A zna se da čovjek u svojim najvećim patnjama i bolima traži Gospodina. Svatko kako zna. Mnogi od nas to nose u sebi, u svojim srcima, da se ne vidi izvana. Jer u zatvorskim uvjetima priznati da si slab je sramota i mnogi nemaju snage za to. Ali u njihovim srcima tinja žar za koji mnogi od nas nemaju snage da ga pretvore u plamen pokajanja i obraćenja prema Gospodinu. Pa i prema sebi i svojim bližnjima jer otud se počinje i tako hoće Gospodin.

Moja je žena neki dan bila na duhovnoj obnovi kod Vas u Samoboru. I kada izađem iz zatvora i ona i ja doći ćemo zajedno, na tri dana, da se duhovno obnovimo. Tako da ova molba nije toliko zbog mene. Ja se osjećam punim snage i želim sa svima to podijeliti. Ali drugi ne.

U tjelesnim djelima milosrđa piše "… UTAMNIČENIKA POHODITI", kao što piše i u mnogo litanlija i molitvi.

Znam, kada bi došli, da bi snagom Svetog Duha koja Vam je dana, sigurno upalili plamen pokajanja i obraćenja u barem jednom zatvoreničkom srcu.

I da znate, ZNAM DA ĆETE DOĆI.

Jer ovu moju molbu ja ne bih nikad sam napisao, za 40 minuta. Sve je to po Duhu Svetom koji me nadahnuo i po kojem, konačno, ispravno i pošteno koristim darove koje mi je Gospodin preko Njega poslao.

Blagoslovio Vas Bog, koji je Otac, Sin i Duh Sveti.

Blagoslovljen Vam Božić i sretna Nova godina.

ČEKAMO VAS.

Ivan Hudoletnjak

Za vel. župnika Samardžiju

- za misu – da se misa održava jedanput tjedno, po mogućnosti petkom između 16.00 i 17.00 sati

- da se prije mise moli Krunica, Hudoletnjak i Bartol

- da u misi učestvuju i zatvorenici na način da pripreme i čitaju molitve vjernika i da čitaju poslanicu prema prijedlogu župnika

- da se, ovisno o volji zatvorenika koji znaju svirati gitaru ili harmoniku, na misi otpjevaju jedna ili dvije pjesme, Rebić

- da možda, u dogovoru s župnikom, na misu dođe koji drugi svećenik i da sam ili zajedno s župnikom održi misu

- da se novoustoličenom biskupu Košiću pošalje čestitka katoličke grupe vjernika iz Kaznionice

- da se iz mise održi sastanak Katoličke grupe "Arkanđeo Mihael" na kojem bi se, uz prisustvovanje župnika, kada bi mogao, uz prisustvovanje gđe. Sučić, referenta zaduženog za dušebrižništvo, kada bi mogla, razmatrala i čitala Biblija, život i rad nekog sveca, komentirala bi se misa te davale molitve za iduću misu, razmatrala bi se duhovna svjedočanstva i doživljaji zatvorenika, molile bi se molitve, razmatrala bi se i razmjenjivala katolička literatura – knjige, novine, članci - , organiziralo bi se uređivanje panoa Katoličke grupe, sve u svemu pokušao bi se intenzivirati vjerski život nas zatvorenika uz naš pun doprinos